

Zondagmorgen, 25 juni 1989

Wanneer we kijken naar alles, wat er de laatste tijd is geweest en gebeurd is bij de Orde dan weten we dat de nieuwe methode van werken beter vruchten afwerpt en meer mogelijkheden schept dan dat we toe nu toe hebben gedaan. Aan de andere kant zult U begrijpen dat we met een zeker leedwezen een lange periode eindigen, waarbij wij voornamelijk hebben gepraat en U hebt geluisterd. Maar nu begint het zo langzamerhand een Feyenoord-tijd te worden. "Geen woorden maar daden". We hebben vandaag geen gastspreker. Het is iemand van de Orde die een hele tijd niet meer aan het woord is geweest en die vandaag toch als het ware het laatste woord wil hebben. En om iedereen gerust te stellen. Het is in het leven geen dame geweest. Het was een heer. Dat hebben die groten ook.

Wanneer ik voor mezelf terugkijk naar de lange periode dat ik als spreker ben doorgekomen dan moet ik zeggen, we hebben meer bereikt dan eigenlijk is te zien. Het bereiken heeft voornamelijk gelegen in kleine innerlijke veranderingen, verschuivingen in denken en gelukkig ook in gedrag. U kunt de wereld niet handhaven wanneer de mensen niet leren van binnen te kijken. Want in de mens zelfs ligt de grote bron van kracht waar we allemaal uit moeten putten en het is de verbondenheid met de alkracht door ons eigen innerlijk deel daarvan dat we eigenlijk kunnen worden meer dan alleen maar een dier dat kan denken en lachen. Wanneer je eenmaal op aarde geleefd hebt dan hoor je erbij. Je bent deel van de mensheid, van een soort Gestalt en je kunt je erdan in de geest moeilijk van los maken. Het is mogelijk, het gebeurt ook wel. Maar uiteindelijk zijn het uitzonderingen. Wat belangrijk is voor ons en nu spreek ik even vanuit onze kant dat we langzaam maar zeker een verbondenheid krijgen tussen de mens en de geest. Kortom een langzaam samenvloeien, harmonisch worden van de gehele mensheid.

Aldatgene wat er toe behoort, niet alleen maar tijdens de incarnaties, maar ook in de tussenperiode die zo onomschrijfbaar is voor de meesten dat ze er weinig of niets ervan herinneren.

Deze eenheid nastreven is iets wat nog enige tijd zal vergen. Maar wanneer er een tijd aanbreekt waar grote veranderingen mogelijk zijn dan kom je weer een stap dichterbij naar wat ik onze totale volwassenheid wil noemen. We moeten af van het idee dat we meer zijn dan een ander of dat we beter weten dan een ander en gelijktijdig moeten we meer toe naar leven volgens een innerlijke waarheid die U bezit. Wanneer we zo dadelijk afsluiten dan is officieel een laatste, dat de Orde nog heeft willen doen als Orde onder bepaalde voorwaarden via het medium, ten einde. Blijft het medium doorwerken dan zullen er persoonlijke contacten natuurlijk mogelijk zijn tussen leden van de Orde en medium. Op grond daarvan kunnen nog seances worden gegeven. Dat hebben we toegezegd en dat houden we ook. Maar als vereniging in vol verband wordt het erg moeilijk om door te gaan met woorden in een tijd, waar de veranderingen te snel gaan. In onze beginperiode zijn we druk bezig geweest om de mensen voor te bereiden op de zeer snelle veranderingen in de maatschappij. Wie terugkijkt kan dat nog allemaal zien hoe we reeds einde vijftiger jaren bezig zijn geweest over veranderingen in mentaliteit, veranderingen bij de jeugd, de economische veranderingen en wat dies meer zijn. We hebben geprobeerd de mens voor te bereiden op zaken die anders voor velen een innerlijke nood zouden kunnen veroorzaken. Maar we hebben onze leringen een beetje afgerond en dat we dit niet altijd even prettig vinden, moet U dan ook maar aanvaarden. Het is niet met blijdschap dat we zeggen "we gaan anders werken". Maar we erkennen gewoon de noodzaak, het kan niet anders. Als ik zo luister naar het kabbelend water dan denk ik, dat is net de rivier van de tijd. ze stroomt tussen de twee oevers van de werkelijkheid. Maar alles wat zich in de tijd bevindt, denkt dat alles verandert. Er is een

vaste waarheid, er is een vaste kern voor ieder wezen. Er is een onveranderlijkheid van onze oorsprong, van onze eindbestemming. Wat er tussen ligt, zien we in opeenvolgende kleine fasen en daardoor denken we dat er veel verandert. We denken ook dat we die verandering kunnen beïnvloeden. Ook wij, aan onze kant. Want wij hebben het idee dat we moeten ingrijpen en begrijpen niet dat ook wij deel uitmaken van die grote stroom. We weten het misschien wel, maar het past niet wat we zelf zijn, het begrip dat we hebben, de mogelijkheden waarover we beschikken. En juist dan zeg je tegen jezelf "ja we hebben moeten veranderen, de stroming is veranderd".

Eigenlijk was het zo goed, zo gemoedelijk, zo gezellig. Maar het is gewoon anders geworden. De tijd gaat verder, de stroom gaat voort en wij die ons werk daarin doen, wat zijn we eigenlijk anders dan woelingen in het water en kleine afwijkingen in het stroombed. En ook met U gaat het precies hetzelfde U staat ook voor een tijd van verandering en denkt U niet dat het zo opvallend is dat het klap op klap valt. Maar als U later nadenkt, dan zult U zeggen "wat is er onmetelijk veel veranderd". Als U die 20 jaar neemt tussen 1954 en 1974 en U denkt wat er in die periode maatschappelijk veranderd is. Wat er in het denken en helaas ook in het gedrag van de mensen veranderd is dan zult u met me eens zijn. Toen je leefde in die jaren, wist je het eigenlijk niet en wanneer je nu terugkijkt, kijk je er liever overheen omdat je niet voor kunt stellen dat je wereld in zo'n korte tijd zo sterk veranderd. En zo'n periode breekt ook nu weer aan. We moeten er mee rekenen dat in de paar komende jaren hele sterke veranderingen optreden. Dat we ook een neiging zien tot continentale blokvorming. We moeten er ook rekening mee houden dat bij de mensen zelf het denken, de benadering van allerhand zaken van gezagsverhoudingen tot religieuze denkbeelden toe grote veranderingen zullen ondergaan. Er is niets aan te doen, dat hoort bij de tijd. Maar wij die veranderen zonder het te weten, zullen moeten leren te aanvaarden de veranderingen in anderen die we wel zien. We moeten ons niet blijven vastklampen aan wat is geweest. We moeten wat we nu zijn gebruiken om bewuster de toekomst in te gaan en daarbij gelijktijdig niemand in zijn ontwikkelingen af te remmen. En dat belangrijke punt vrienden, het is maar een inleiding natuurlijk, is juist op een moment als dit hoogst aktueel en ik zou zeggen ook voor U. Het is zo gemakkelijk te denken het is afgelopen. Over een paar jaar is iedereen de Orde vergeten. Die kans bestaat. Maar wat de Orde heeft betekend, wat zij heeft uitgezet in het denken van mensen, over de gehele wereld trouwens en niet hier alleen in Nederland, kan niet meer teruggedraaid worden. Het is gebeurd, dat is de uitgangswaarde van vandaag. Beter begrip voor anderen, maar ook beter begrip van de eigen verplichting tegenover anderen. Het is een deel zijn van een geheel. Dat staat je misschien niet altijd voor ogen, maar waar je niet zonder kunt. Laat me het zo zeggen. Een grote satd kan niet bestaan wanneer er niet allerlei ondernemingen zijn die levensmiddelen aanvoeren, verkopen, de straten schoonhouden, de rioleringen onderhouden. U weet het, vroeger waren het putjesscheppers, nu rioleurs. En zelfs in huis heb je iemand nodig die de zaak af en toe schoonmaakt. Vroeger was het de huismeid, nu is het de hygienische huisspecialiste. Termen, de namen kunnen veranderen, het wezen blijft. Kijk zoals die stad de toevoer nodig heeft, zo heeft de mensheid toevoer nodig van allerlei begrippen, maar ook van praktische waarden. En in de tijd als die welke U nu een beetje doormaakt is er een behoefte aan een toenemend geestelijk element. Niet in de heerlijke termen van verhevenheid, maar in de gewone praktijk van innerlijke kracht die naar buiten komt. Die een medemens helpt, geneest, begrijpt. De innerlijke kracht waardoor je ook jezelf kunt blijven ook al schijnt de hele maatschappij te willen vermorzelen onder haar druk. Jezelf zijn en dan niet alleen jezelf zijn in een ivoren toren,

maar jezelf zijn in een voortdurende wisselwerking met alles om je heen. Waarbij je met een warme genegenheid voortdurend weer erkent wat er allemaal wordt.

De beginselen beginnen hier en daar aardig uit te werken en wat er allemaal verder van terecht komt, nou ja vrienden, we zullen zien. Want zoals U weet, de tijd wordt voortdurend doorgespoeld en de Nieuwe Tijd zit nog in de tap, zit nog in de kraan. Dat is altijd zo, want het moment nu - het heden - bestaat eigenlijk niet. Als U nu zegt is het al voorbij, is het al verleden. Als U zegt morgen dan ben je bezig met iets, waar je al eigenlijk in staat. In de voortdurende verandering, in de voortdurende vooruitgang, waarmee we te maken hebben, kunnen we allemaal iets bereiken, ook U. Wanneer de lezingen ophouden, moet u niet zeggen " Nou, nou is het gebeurd". U hebt dingen geleerd. U kunt ze nog nalezen hier en daar of misschien terughoren. Maar dat is niet zo belangrijk. Het gaat er voornamelijk om dat U zegt:

"Ik leef nu met een nieuw begrip, ik leef met een nieuwe waarde Ik heb geen erkenning nodig van de wereld, want ik ben er deel van en ik kan de wereld aanvaarden omdat zij er is. Ik zoek er voortdurend na in die wereld de harmonische waarden, de dingen die bij mij te passen te erkennen. Om daarin vrijer, groter te leven en eigenlijk meer vrede en vaak wat blijdschap, want voor een mens is emotie ook belangrijk, voort te brengen".
Waardoor de wereld zijn vijandschap, zijn achterdocht, zijn angst uiteindelijk zal kunnen vergeten. We zullen er niet te lang omheen draaien. Ik denk dat dit afscheid kort en krachtig wordt zodadelijk. Maar wilt U van ons aannemen dat degenen onder U die harmonisch zijn, deels of geheel met dat wat wij proberen te zijn of voort te brengen, ook voortdurend op ons kunnen rekenen. O niet als een verplichting. U kunt niet bij ons een liter welbehagen bestellen, zoals bij de melkboer een liter melk, eventueel in glas of karton. Maar wanneer U werkelijk hulp nodig heeft, zullen we proberen U het te geven. Wanneer U overgaat, verwacht dan geen hallelujah koren van de gehele Orde die met sterren in de hand U komen omhelzen. Trouwens het lijkt me moeilijk dat te overleven. Want het ledenaantal in de geest is tamelijk groot.....maar we zullen U hulp sturen. We zullen proberen om dat eerste moment van eenzaamheid na de dood dat bijna voor iedereen opduikt. toch het gevoel te geven, er is iets, er is een verbondenheid. We zullen proberen U voortdurend verder te voeren totdat U uiteindelijk de grazige weiden betreedt, zoals dat heet. en U daar ontdekt dat u niet alleen bent geweest en nooit zult zijn. Al degenen die met de Orde hebben gewerkt, hebben geleefd blijven er deel van. Want het is geen vereniging, het is een mentaliteit. En het is juist daarom dit afscheid nemen voor ons iets minder moeilijk is dan voor U. U zegt, nou hebben we het niet meer, Wij zeggen, het is een waarde die altijd bestaat en als de vorm tijdelijk verandert, wat doet het eigenlijk terzake. Afscheid nemen, uitwuiwen, ja het is eigenlijk op deze ochtend voor de laatste keer uw taak.

Afscheid nemen betekent eigenlijk de vorm veranderen. Utwuiven, het medium heeft zijn taak gedaan op een wijze die we vaak bewonderenswaardig hebben gevonden en waarbij we soms ook betreurd hebben dat de verdraagzaamheid in degene die toch onze stem, mond moest zijn niet altijd aanwezig was. we weten heus wel dat elke mens zijn fouten heeft. Maar we zijn trouw gediend en we altijd antwoord gegeven wanneer het nodig was. we hebben kracht gegeven waar het nodig was en tezamen hebben we een werk verricht dat zeker zeg voor de laatste 45 jaar de moeite waard is geweest.

Daarvoor allemaal voorbereidende werkzaamheden gedaan. Er waren dus fundamente. We hebben een aardig huis opgebouwd. Het dak zit er nog niet op. Nog geen tijd voort pannebier mijne vrienden, hoogstens voor een

kopje koffie na. Het dak kan nl. alleen ontstaan uit innerlijke kracht, uit uw geestelijke mentaliteit.

Maar als het huis voltooid is, dan kunnen geest en mens er gezamenlijk in wonen. Dan hebben we een basis van waaruit we verder kunnen gaan. Totdat we uiteindelijk de kosmische eenheid hebben bereikt. Het is mijn dankbaarheid aan U allen voor datgene wat we gezamenlijk hebben mogen doen. Dankbaarheid ook aan het medium, dat zoveel mogelijk heeft gemaakt. Dank aan al degenen die achter de schermen hebben gewerkt. Wat ik zeg dit is geen vaarwel, dit is verandering. Maar we zullen elkaar ontmoeten en eens zullen we onze taak zo afronden dat we zelfs het huis dat we nu bouwen van verdraagzaamheid niet meer nodig hebben. Dat er dan absolute versmelting bestaat, waar we pas waarlijk ons zelf kunnen zijn. En hierna vrienden geef ik het woord over aan de laatste spreker van het officiële Curriculum in deze vorm. Ik wens U het beste op uw weg.

□

